

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Kiærminder til Kong Frederik den Sjettes Krands

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Kiærminder til Kong Frederik den Sjettes Krands", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 35. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1840_653-txt-shoot-idm1423.pdf (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

I Danske Samfund

(14de Jan. 1840.)

Mine Herrer!

Een Tanke sysselsætter i disse Dage ikke blot hele Hovedstaden, men man tør vel sige hele Danmark, det er Kong *Frederik* den *Sjettes* Ligbegængelse, og en saadan almindelig Deeltagelse hos et Folk i sin Fyrstes Jordefærd, er noget saa Skiønt og Rørende, at selv en Fremmed, med Øie og Hjerte for det Menneskelige, maa glæde sig derved, lykønske den ny Fyrste med saa kiærlig et Folk, og ønske Folket en Række af Fyrster, som skønne paa deres Lykke og kappes om at ligne den Landsfader, hvem Folkelighed gjorde stor og Kiærlighed udødelig.

Vi veed imidlertid, der er ogsaa hjerteløse Folk, og det ei blot udenlands men midt iblandt os, og for dem er denne Sørge-Høitid en Gaade, de kun forklare sig af Danskens Dumhed og Trællesind. De spørge kiækt, om vi virkelig tør tælle den Hensovne blandt de store Aander, eller om vi veed saa glimrende Bedrifter og saa store Folkeheld fra hans Regieringstid at opregne, at han med Rette skulde være den første Danedrot efter *Valdemar* den *Store*, som Folket bar paa Hænder til hans kongelige Hvilested, han skulde, som den anden *Frode Fredegod*, i Folkemindets og i Folkemundens Gladhjem, bænkes ved Siden ad Guldalderens Stolkonge, saa man maatte gaae tilbage til Guldalderen og Baldersbaalet, for at finde en Sørgefest, der fordunklede *Frederik* den *Sjettes*!

Vist nok maatte jeg lyve for at sige, jeg virkelig havde mødt denne iiskolde Spot med Danmarks Følelse ved Kong *Fredriks* Baare, men vi vil sikkert alle møde den; thi at den for Øieblikket tier, er kun fordi det falder Spotteren ligesaa umueligt at overdøve et Folks forenede Stemme, mens den lyder, som at overraabe alle Danmarks Klokker, mens de ringe. Rimthusser, siger Mythen, græd ved Baldersbaalet, men hvem tvivler om, de græd med tørre Øine, og paa bidende Spot maa Hjertet være belavet, naar det ei skal giennembores af den, som *Balder*, hvem det ikke var de blinkende Sværd og de hvæssede Spyd der fældte, men *Mistelteen*, den tilsyneladende usle Kvist, der med Haanlatter skiødes til ham.

Til Lykke lærer imidlertid Erfaring ogsaa, at hvor farligt end dette lumske Vaaben er for Alt hvad der udsprang af Aand og laaner sit Liv af Menneske-Hjertet, 37saa kan det dog sløves af Sandhed og Oprigtighed, thi hvad der gjør Spotten farlig for vore Elskedes Minde, det er kun at vi enten indbilde os, alt Stort og Godt var samlet hos dem eller tillægge dem dog langt mere Roesværdigt end de virkelig besad, og give derved deres Minde og vort Hjerte blot for de gloende Pile, der skydes i Løn men ramme i Lys.

Derfor vil jeg bede alle Kong *Frederik* den *Sjettes* Venner og hjertelige Tilhængere at gjøre ligesom jeg, og før det forlanges, indrømme Alt hvad man kan nøde os til, indrømme, at hverken hørde Kongen til de i Verden saakaldte store og stærke Aander, ikke heller var hans Regiering hvad man i den store Verden kalder lykkelig og glimrende, men snarere det modsatte, saa vi ære ham egenlig kun fordi vi elskede ham, og elskede ham naturligviis fordi vi fandt ham elskværdig og livsalig. Denne Klogskab er nemlig en *Pallas Athene*, som afvender alle de Pile, der true vor kronede Yndlings Liv i Danmarks Hjerte, i et uforglemmeligt, velsignet Minde; thi at Kong *Fredrik* var elskværdig og livsalig, at han paa Thronen havde og bevarede et Hjerte, saa menneskeligt og folkeligt, som det sjelden findes og bevares selv i Hytten, og dog tillige saa kongelig opoffrende og majestætisk, som det sjelden slog i nogen Kongebarm, det har man ondt ved at modsige og kan umuelig aftrætte os. Ja m. H. vi sige trøstigt: Kong *Fredrik* elskede sine Egne og elskede dem til Enden, og til sine Egne regnede hans Hjerte ikke blot Dronning og Børn, hans 38 Ungdoms-Venner og nærmeste troe Tjenere, men alle Medmennesker og fremfor Alt *hele* det Folk, hvis Konge han var af Guds Naade, det Folk, han ikke blot frit bekiendte, men dybt og uafbrudt følte, havde betroet hans elskede Kongestamme *Enevoldsmagten* for at bruges paa det Bedste til en kraftig men mild og faderlig Regiering. Ikke blot saa almindelig erkiendt er denne Sandhed, at man i vore Dage neppe vover lydelig at kalde den i Tvivl, men gennem *fem* og *halvtredsindstyve* Aar, under de farligste Omstændigheder, i et af de koldeste, mest hjerteløse Tidsrum, Historien kiender, blev den saa gyldig bevidnet og saa klart beviist, at den kan taale den strængeste historiske Undersøgelse og vil af dens Skiærsild udgaae luttret som Guldet.

Og ligesom vi nu forsvare vor Kiærlighed med Kongens, saaledes skal vi igien forsvare hans Kiærlighed med vores, naar de iiskolde Viismænd fortælle os, at fremfor Alt paa en Throne har Kiærlighed, har Hjertet, lidet eller intet at betyde, stifter endog lettelig Skade, naar det klare Overblik og den dybe Indsigt fattes. Ja m. H. vel kunde her være meget Andet at svare, og blandt Andet, at Kong *Fredriks* Hjerte var ikke svagt som det var ømt, men vi skal helst afværge Angrebet med hvad der afvæbner Fienden, med den jævne Forklaring, at hvormeget eller hvorlidt et saadant Konge-Hjerte som *Fredrik* den *Sjettes* kan findes værd paa Verdens andre Throner, saa var det dog en Himlens Gave og en stor Velsignelse paa *Danmarks* Throne, fordi vi Danske nu engang sætte langt mere Priis paa Hjertet og trænge langt meer til Kiærlighed end andre

Folk, trænge derfor ogsaa især til en *Landsfader* paa Thronen, der vil bære over med vore Svagheder, taale vore Klager, høre vore Bønner og tage Deel i vore Sorger, trængde saa høit dertil i de sidst henrundne, haarde, i saa mange Maader uheldige og forvirrede Dage, at uden saa hjertelig og folkelig en Konge som *Frederik den Sjette* vilde der neppe mere været et *Danmark* til mellem Jordens Riger, saa vi elske og ære med Rette hans Ihukommelse, maae nødvendig stræbe at gjøre den mageløs dyrebar for vore Børn og alle de kommende Slægter.

Ja m. H. saaledes kan hver Sællands Bonde beskæmme den vittigste Spotter og den klogeste Heglemester, naar de har ondt af Taaren i hans Øie og af Konge-Rosen paa hans Læber, ondt af den store Ligbegængelse, for Øret som for Øiet, der blev Kong *Frederik den Sjette* til Deel og spaaer ham saa høilovlig en Ihukommelse, som nogen Drot paa Jorden, og vi maae endelig lære paany at forsvare alt det *Folkelige* hos os paa en Maade, som hele Folket kan forstaae og tilegne sig; thi hvad nytter det Folket og Riget, at en Enkelt af os, naar Man vil spotte eller nedrive hans *Danskhed*, kan give Raat for Usaadt og bryde en Landse med de Høitrvænde, naar *Danskheden* gives til Priis hos Folket i det Hele, hvor den skal kunne leve og virke i Fred. Først naar Hjertet 40er i Sikkerhed, som vi har tilfælles med Folket, først da er det Tid at tænke paa Hovedet, som er vort eget, hver især, og lade det nyde Gavn af Haanden, der, efter Ordsproget, er dets fødte Værge, og derfor har jeg viist, at om end hele min Beskuelse af *Frederik den Sjettes* og Hans Regierings historiske Betydning miskiendtes eller underkiendtes, saa var det ligefuldt i sin *Danske Orden*, at den kiærlige *Landsfader*, som i mere end et halvt Aarhundrede, i et af Verdens stormfuldeste, et af Dannemarks smerteligste Tidsrum, deelde baade vore smaa og store Sorger, trøstede sig over alle Tab med Folkets Kiærlighed og lindrede med sin Utalliges Nød, at han begrædes og mindes, som de livsaligste Konger fra fordum Tid.

Men derfor opgiver jeg naturligviis ikke min Beskuelse af *Frederik den Sjette* og hans Regiering, men vædder mit Hoved paa, at den veloplyste Efterslægt vil tælle ham blandt de store Konger og kalde hans Regiering ligesaa lykkelig og glandsfuld, som den var lang og virksom. Med Øiet fæstet paa det virkelige Menneskeliv, og med Verdens-Historien ved Haanden, spørger jeg dristig: om ikke den Konge, der overvinder sig selv og sammensmelter med sit Folk er større end alle dem, der satte deres Ære i selv at glimre paa Folkets Bekostning, og atter spørger jeg, hvilket Folk i *Frederik den Sjettes* Dage følte sig lykkeligere end hans, og hvilken samtidig Fyrste var omgivet med saamegen ægte Glands, eller var saa lykkelig giennem et halvt Aarhundrede at styre sit 41Folk, som en Hyrde sin Hjord, at bevare deres Kiærlighed og at æres i sin Grav som Kong *Frederik den Sjette*?

Ja m. H. paa eget Ansvar, baade for de Lys, som nu brænde og dem, der herefter skal tændes i Aandens og Hjertets, i Tankens og Følelsens og Vidskabens Verden, paastaaer jeg, det er ikke meer end billigt, at Bønder og Skjalde, Talere og Skrivere, Kunstnere og Vidskabsmænd, ja, at hele *Danmark* anstrænger sig for at gjøre *Frederik den Sjettes* Ligbegængelse mageløs, hans Minde evigt og hans Navn udødeligt; thi han var Rigets Skytsaand, den *Danske Landvætte* fra Arildstid, gienfødt i en ny Skikkelse, og han blev Fader til en ny *Guldalder*, vel for Verden mindre glimrende, men for det *Danske Hjerte* ægttere og gyldnere end den Gamle i *Fredegodes* Dage, yndigere i sin Klarhed end den Gamle i sin Dunkelhed. Ja, i mine Øine har *Frederik den Sjettes* Ligbegængelse ei blot alt det høitidelig Rørende, som Folkets Kiærlighed giver den tilfælles med *Valdemar den Stores* og *Frode Fredegods*, men den har det store historiske Fortrin, at Udsigterne fra *Frederiks* Gravhøi er ligesaa lyse og smilende, som de fra *Valdemars* og *Frodes* var mørke og sørgelige. Enhver af disse var nemlig sin *Guldalders sidste* Mand, men *Frederik* er Ophavsmand til sin, saa naar Bønderne bære hans Støv til sit kongelige Hvilested, da er det ikke et døende Folk, der bærer sit sidste *Haab* til Graven, som de, 42der bar *Frodes* Lig "tre Aar om Land," og de, der utrøstelige fulgte *Valdemar den Store* til Jorde, som *Saxo* vidner, at *Kvinderne* hulkede: nu er *Trældoms-Aaget* vor visse Lodd, og Bønderne sukkede under Baaren, at nu var kun *Død*, eller lod noget værre sig tænke, det Værste ivente. Nei, det er ikke et døende, men et opstaaende Folk, der bærer *Frederik den Sjette* selv død paa Hænderne, bærer deres Friheds Gienføder ei til Graven men til Ærens Tempel, til Roeskilde-Hvilen, hvor der ei skal brænde Blaaly over hans Been, som en nedgravet Skat, men tone Æresange over dem af Aanden, vi har tilfælles med ham, den Skjoldungers anden Stamfader, hvis Navn i Folke-Sangens levende Toner skal sammensmelte med den gamle *Skjolds*, med hvem han i Sandhed havde det majestætiske Valgsprog tilfælles:

Det bør hver Konning at have for Sæd,
Beskærme sit Land, men holde Fred,
Og vide at gjøre sin *Almue* Gavn,
For hvilke han bær sit Kongenavn!

Jeg veed det nok m. H. man kalder mig spotviis Profeten, fordi jeg spaaer *Danmark* en gylden Høst efter *Rolv Krages* og *Frederik den Sjettes* sammensmeltede Guldsæd, hvorom Skjaldene sang baade fordum og nu, saa det gienlød over hele Norden, spaaer *Danmark* en *Guldalder* i Lys, der svarer til den Gamle i Løn, som *Danmark* bestemt maa have havt; thi i Aands og Hjertes Anliggender 43er det indlysende hvad Ordsproget siger: den græder ei for Guld, som aldrig Guld eiede, og dog græder det *Danske Hjerte* altid, naar det levende mindedes om *Fredegods*-Dagene, da de stærke Jettekvinder maatte male Hjerte-Guld: Fred og Lyksalighed til *Frode*, som det gienlød i Grotte-Sangen:

Til Frode vi male
Saa frydelig
Guld med Gæving
Paa Glædens Kværn:
Dands paa Roser,
Og hviil paa Duun!
Vaagn naar du lyster!
Vel er da malet.

Her giøre Ingen
Hverandre Fortred!
Lumskhed og Mandslæt
Man mærke ei til!
Ingen røre
Mod Retten Sværd,
Om end Broder
I Baand han saae!

Ja, en saadan Guldalder, *forholdsviis* fri for Grumhed og Selvtægt, Lumskhed og Snigmord, rig paa indvortes Rolighed, Sikkerhed og Glæde, under landsfaderlig Regjering og Beskærmelse, den har Danmark saa inderlig Lyst til, saa deilige og levende Spor af og Minder om, at det kan ei være blotte 44Hjernespind, og den har jeg nemt ved at spaae Danmark paany; thi den er alt begyndt, den er midt iblandt os, om vi end ikke kiende den, den er født, om end kun spæd endnu, den undfangedes ved Folke-Hjertets Formæling med *Frederik den Sjette*, og den fødtes i hans Guldbryllups-Aar, vel ikke med Dronningen, thi det veed vi, han oplevede ikke, skiøndt han kom til dets Rand, ikke heller med Kronen, thi det maatte han længe overlevet sig selv for at opleve, men med *Folke-Hjertet*, som han rørde med Guld-Sceptret, saasnart han fik det i Haand, og tog i Favn og elskede til Enden, og avlede Sønnen med i sin Alderdom, som der skal kvædes om:

Kong *Fredrik* har avlet en Søn under Øe,
Som haver den Skiæbne, han aldrig skal døe,
Og aldrig sin Klædning opslide!

Ja, da *halvtredsindstve* Aar var fuldendte, siden *Fredrik* kom til Roret, i *Gyldenaaret* 1834, da gienfødtes *Folke-Stemmen*, Hjertets levende Røst, i Kongens Raad og Kongens Gaard, og jeg siger dristig, dermed fødtes Danmarks ny Guldalder; thi taler jeg om Aandens Verden som den Blinde om Farverne, da har mit Ord ingen Ære enten at vinde eller tabe, og har jeg mindste Øie for hvad der tildrager sig i Aandens Verden, som er det Historiske Himmel-Rum, da stod Danmarks Lykke-Stjerne tindrende over Kongens Huus og over Folke-Raadet som han der forsamlede, saa nu vil Danmark, der aldrig har forlangt Urimeligheder, faae Alt hvad 45Dets "Hjerte begiærer", følgelig hvad der paa Hjerte-Sproget kaldes Guld og grønne Skove.

Jeg hører det jo nok, man leer ad mig histude, naar jeg paastaaer, at Danmarks *Lykke* er født med *Folke-Raadet* netop i *den Skikkelse*, *Frederik den Sjette* gav det, skiøndt jeg kalder *den Skikkelse* uforbederlig, ingenlunde *fordi* den var *hans Villie*, men *fordi* den under Himlens Velsignelse udsprang af Folke-Hjertet paa Thronen; og jeg seer nok, man rymper Næse ad Danmarks Folkeraad, som "blot *raadgivende Stænder*", der *ikke beherske* Kongen, men skal kun oplyse ham om hvad Hjertet kalder folkeligt og faderligt, og minde baade ham og især hans *Tjenere* om, at det er hvad det Danske Folk med Rette venter af den Konge, det gav *Enevoldsmagt*, og under af Hjertens Grund baade Riget og Magten og Æren til Verdens Ende. Jeg er hverken døv eller blind, fordi jeg overhører meget, som Verden kalder Viisdom, og overseer som Smaating hvad Mange snart tilbede og snart grue for, thi kiender jeg noget til det Danske Hjerte, som jeg tør mene, banker ogsaa i min Barm, da begiærer dette Hjerte ikke mere Frihed end der kan venlig og vel forliges med Hovedets Frihed, ja, da begiærer dette Hjerte en *Konge*, der *virkelig raader* i Landet, kan vinde Ære ved at bruge sin Magt, de Gode til Gavn og de Onde til Skræk, og kan finde sin Byrde let, saa dette Hjerte vil ikke have Kongen bundet, som det er Skik og kan være et nødvendigt 46Onde udenlands, men kun som *Habor* i Visen, bundet med "et Haar af lille *Signe*," med Mindet om den opoffrende Kiærlighed, den uindskrænkede Tillid, og den ubrødelige Troskab, det Danske Folk til Forundring, i Modgang og Medgang, har viist sin frit udvalgte og frigjorte Konge-Stamme, og vil vise Den til Enden, fordi det Danske Hjerte, i Folkets som i Kong *Frederik den Sjettes* Bryst, elsker sine Egne til Enden!

Hvad Danmarks Hjerte, det dybe, milde, ømme og fredelige Hjerte, sukkede efter, det var *Løsningen* af det *Tungebaand*, der, fra *Ole Stammers* Dage til "*Ole Kirks*," foraarsagede, at selv de bedste Konger miskiendte, og hjerteløse Tjenere mishandlede det mageløse Folke-Hjerte, væltede store Stene paa et Hjerte, der ømmer sig ved mindste Haardhed, og ansaae Fortvivvelsen, hvori det nedsank, for Ufølsomhed. Dette Tungebaand løste *Frederik den Sjette*, i det Enkelte fra det første Øieblik, han fik Raadighed, men i det Hele og det Store først ved *Folkeraadets* Oprettelse, saa nu vil Kongen Dag fra Dag stedse bedre oplyses om, at Dansken er blødhjertet og blødmundet, saa, for at lykkes og trives, maa han styres med en Silkesnor og ei med Bidsel og Mile, det Danske Folk er *herteligt* i større Grad end noget Andet, og taaler derfor, naar det skal være levende, virksomt og lykkeligt, mindst af Alle at styres efter *Latinske* Bøger eller *Tydske* Grublerier

eller noget Andet end Dets *eget Hjerte*, og 47naar da Kongen kun sætter sin Ære og Glæde i at gjøre Danmark lykkelig, og hvad skulde det lille, men deilige, blide og elskelige Danmarks *Enevoldskonge* vel ellers sætte sin Ære og Glæde i, da maa Danmark, trods Alt hvad Ulykkes-Fugle spaae om Magtens Misbrug og Folkets Fortvivlelse over Sikkerheds Mangel, blive mageløs lykkelig, naar det ei forhindres af den Himmels Vrede, hvis Velsignelse altid var saa kiendelig over os, at selv Verden med Forundring saae det, og trøstede sig over Mangelen med Ordsproget, at Gud er *Daarers* Formynder!

Lad derfor kun Verden lee ad den Søn, jeg siger, Kong *Fredrik* i *Folkeraadet* har efterladt sig, som en *udødelig* Kronprinds, der, ligesom "*Kronprinds Frederik*" høilovlig Ihukommelse, langt heller vil finde sig i mange Indskrænkninger end støde sin Fader, om end nok saa svag, fra Thronen; jeg er dog lige vis paa, at denne Danmarks udødelige Kronprinds, som altid raader sin Fader til det Bedste og faaer i Grunden aldrig Afslag, har en Livskraft i sig og en Lykkestjerne over sig, mod hvilke alle Vaaben skal findes afmægtige, og med denne Søn skal *Frederik* den *Sjettes* Minde leve og forplante sig i Fuglesang til de sildigste Slægter.

Ja m. H. jeg er vistnok stolt af at høre til det Skjalde-Kor, som kvad i Kong *Frederiks* Hald, kvad ved hans Baare og skal kvæde høit over hans skrinlagte Been, og jeg siger nu som før, at et Skjalde-Kor, som det, der løftede Røsten til *Fredriks* Roes 48og Ære, da han var den vaklende Thrones Støtte, da han befæstede den med "Sandhed og Miskundhed," og da han laae bleg paa Loibænken, et saadant Skjalde-Kor var allevegne sjelden i een Konges Dage, fostrede Danmark i det mindste ikke siden *Skjolds* og *Frodes* og *Rolv Krages* i Dunkelhed indhyllede Guldalder, saa det udødeligste Navn og det priseligste Eftermæle, *Skjalde* kan skiænke en Konge, er *Frederik* visse, og naar Verden fornemt siger, han var ikke af de store Aander, da svare vi kiækt, at for Ham bøiede sig dog Aander, som Verden selv kaldte store, og at de gjorde det godvillig, kan Verden see deraf, at alle de, der overlevede ham, bøiede sig med Taarer over den Blege, af hvis Haand Guld-Æblet dog saavel som Septeret var faldet!

Jeg kan derfor ikke mistænkes for at ville ophøie *Folkeraadet* paa *Skjaldekorets* Bekostning, og naar man fortæller os, at Kong *Fredrik* vidste ikke at skatte sine Skjalde, da svare vi med een Mund, det siger kun de, som ingen Skjalde var, men just derfor vil jeg sige, hvad der er Sandhed, at der vil meer end Skjaldekvad til at gjøre en Konge virkelig udødelig hos sit Folk, og *saaledes* udødelig, som *Frederik* den *Sjette* fremfor Alt ønskede at være det; thi det er sandt og skal siges af en Skjald til hans Konge-Ære, at han glædede sig ei nær saa meget over at Aanderne var ham underdanige, som over at hans Navn var skrevet i *Folkets Hjerte*, som for ham var et Himmerig paa 49Jorden, og den "*Maidag*" han uudslettelig indpræntede sit Navn i denne Minde-Tavle, den skal være hans rette Mindefest, thi den fri og lydelige, men ogsaa beskedne og kiærlige Folke-Stemme i *Roskild* og i *Viborg* skal i Gierning og Sandhed skiænke Hans Navn og priselige Eftermæle den *Udødelighed*, som kun tilfalder Menneskehedens kronede Velgiørere, de sande Folke-Hyrder og Lands-Fædre paa Jorden!

Kun i Chor med denne virkelige Folke-Stemme har selv de ypperste Skjalde-Kvad om Jordens Guder, som Folke-Sang, den ægte Klang og det friske Liv, der gjør dem til uforvisnelige Hæders-Krandse for Navnet, de omslynge; men ligesom den folkelige, fædrelandske Tone udmærkede Kong *Fredriks* Skjalde og spaaede Gienfødselen af alt det Folkelige, saaledes skal vist ogsaa Folke-Mælet, skiøndt det er lavt endnu, hæve sig til Skjaldenes Høisang i de Bølge-Toner, som tidlig fødtes til det Samme og skal aldrig døe! Ja m. H. Skjaldene er Folke-Aandens og Folke-Hjertets fødte Præster og Profeter, som vel i forvirrede og unaturlige Dage kan blive Folket fremmede, men *Skjalde-Kvadet* og *Folke-Stemmen* er dog Tvillinger, som hvilede under een Moders Hjerte, og blive derfor aldrig hinanden saa fremmede, de jo kiendes igien, naar de mødes, og adskilles aldrig saa vidt i Verden, at jo Bjergene, der optaarne sig imellem dem, kan overkommes, og det ingensteds saa let som i Danmark, hvor Bjergene kun er Bølger, og Barndoms-Glæder gaae aldrig af Minde, saa her mødes 50sikkert de adskilte Tvillinger i *Folke-Sangen* om *Frederik* den *Sjette*, og synke i hinandens Favne, til levende Beviis derpaa, at hos os ruster gammel Kiærlighed aldrig!